

דף ג:

אה"ע סימן לו פעיף א

עין משפט א.ב.

א. האב מקדש את בתו קטנה ונערה שלא לדעתה^י, וזכאי במציאתה^כ ובמעשי ידיה, ובכתובתה אם נתאלמנה או נתגרשה מן האירוסין. ומיום הראשון ללידתה רשאי לקדשה בכסף או בשטר^ל, אבל כביאה רק מג' שנים ויום אחד ומדעת אביה^מ.

ב. אפי' הייתה חרשת או שוטה, אביה זכאי לקבל קידושיה, ומקודשת גמורה.

י. רמב"ם פ"ט ממשנה קידושין דף מ"א.

כ. אם נתנו לה מתנה אם זכה אביה בזה מסתפק הב"ש, ועיין בקצות החושן בסי' קע"ו ס"ק י"ב.

ל. והרמב"ם סובר אפי' משהוכר עוברה מקודשת כ"כ הב"ש.

וי"א דאין קידושין תופסין בנפל והיינו שלא כלו לו חדשיו, ובספק אם כלו לו חדשיו וקיבל אביה קידושין על ספק נפל והמקדש אח"כ קידש אחותה של נפל זה, צריכה גט. מ"מ אם אח"כ חי ספק נפל זה ל' יום איגלאי מילתא למפרע שולד בן קיימא הוא והוא קידושין גמורים, ואין קידושיו, אח"כ תופסין באחותה דערוה היא, והמדובר בלא חי, כ"כ בח"מ ס"ק ב' מירושלמי. ודעת הב"י והשו"ע דאף בנפל שלא כלו לו חודשיו תופסים קידושין, ועכ"פ דעת הרמב"ם ברורה דמשהוכר עוברה הוא קידושין.

מ. נדה מ"ד ע"ב.